

[Lilli Gyldenkilde]

ikke at få dem til at forstå, at dette med efterreguleringen var et vigtigt punkt. For var man kommet til regeringen med 89 mandater eller 88 mandater – det er lidt svært det dér med 88, 89, 90 i disse dage – og havde sagt: Jamen det er altså det, vi vil have, så tror jeg, vi var kommet lidt længere.

Nu lykkedes det kun SF at komme op på et halvt år, og jeg lægger da meget mærke til, hvad fru Kirsten Jacobsen siger nu, for der kommer jo en ny dag, hvor vi skal kigge på det her igen. Og hvis det gælder for samtlige borgerlige partier, der har rejst denne forespørgselsdebat, at de er indstillet på, at vi skal have den fulde regulering her, så skulle der jo også være gode muligheder for, at vi kan komme videre med det den dag, vi får en ny debat om det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jamen vi beklager lige så meget, at det ikke lykkedes at få SF med på en dagsorden. Det beklager vi virkelig dybt. Men i Fremskridtspartiet synes vi altså ikke, at det var nok at markere, at det handlede om regulering. Vi ønskede at markere i en dagsorden, at det er folkepensionens grundbeløb, som skal reetableres, og dér kunne SF så ikke være med.

Men som fru Lilli Gyldenkilde sagde, så kommer der andre dage efter denne, og jeg skal gerne give tilsagn om, at et forslag fremsat af hvem som helst om fuld efterregulering vil få Fremskridtspartiets støtte.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke undlade at sige til fru Kirsten Jacobsen og vel egentlig også til de øvrige borgerlige ordførere, at man jo vidste helt præcis, hvad man gjorde, da man i dagsordenen skrev, at indtægtsgradueringen af folkepensionens grundbeløb for personer, der er fyldt 70 år, skulle ophæves.

Det var jo det stiveste stykke hykleri, og enhver kunne da have sagt sig selv, at det ville SF og Lilli Gyldenkilde – skal jeg også sige fru om mig selv? Ja, det skal jeg vel – det ville fru Lilli Gyldenkilde i hvert fald aldrig gå med til.

Så man vidste jo helt præcis, at i samme øjeblik, man foreslog det, ville SF selvfølgelig

prøve at få sit synspunkt igennem et andet sted. Det er ikke lykkedes helt; det er lykkedes halvt. Og det er da i grunden meget godt af 15 mandater.

Sonja Albrink (CD):

Enhver kan forstå, at der breder sig uro og nervøsitet, hver gang der planlægges, for slet ikke at tale om når der gennemføres store ændringer på skatteområdet. Det gælder selvfølgelig også blandt pensionisterne, hvor der er mange, der bestemt ikke har for meget til dagen og vejen.

Ved skattereformens ikrafttræden kunne man da også se overskrift efter overskrift i aviserne med malende skildringer af, hvor forfærdeligt det hele så ud. Det var vi ærlig talt bekymrede over i CD, for i regeringen havde hensigten lige fra begyndelsen været helt klar angående pensionisterne: Deres forhold måtte ikke forringes. Generelt får pensionisterne større skattelettelser end lønmodtagere med samme indtægt, fordi der ikke skal betales arbejdsmarkedsbidrag af pensioner, men samtidig er det sådan, at pensionsydelse er gjort mere afhængige af en eventuel anden indkomst.

Det kan man så vælge at være imod, men her synes jeg nok det er nødvendigt at holde sig for øje, at når ydelser gives bredt til store befolkningsgrupper uden skelen til, hvordan deres økonomi i øvrigt ser ud, svækkes mulighederne for at gøre noget ekstra for dem, der har de allerringeste forhold.

I CD stod vi helt og fuldt bag den udtalelse fra statsministeren, som slog fast, at folkepensionen skulle være det faste fundament for al pensionsopsparing. Derfor var vi også kede af, at det var nødvendigt med den ændring, der medførte, at grundbeløbet blev gjort afhængigt af arbejdsindtægter for alle folkepensionister, også for dem over 70 år. Årsagen til CD's betænkelighed kan måske nok siges mest at være af psykologisk karakter, fordi der kunne skabes tvivl med hensyn til, hvad vi nu uberettiget kunne mistænkes for at være ude på. Men da der samtidig skulle findes et antal millioner kroner og vi jo ikke i regeringen bare kunne lade stå til over for anklagerne fra oppositionen om, at pengene fossede ud af statskassen, måtte vi i CD se i øjnene, at de penge kunne vi ikke forsvare at tage fra andre områder.